

E D I T U R A S C R I P T U M ®

CAPODOPERA

De aceeași autoare,
la Editura Scriptum au mai apărut:

Chemarea șofarului
Copilul ispășirii
Firul stacojiu
Grădina Leotei
Podul spre casă
Răscumpărată prin iubire
Un mister tulburător

Seria: O genealogie a harului

Speranță – Tamar
Credință – Rahav
Dragoste – Rut
Îndurare – Batșeba
Ascultare – Maria

Seria: Fiii încurajării

Preotul – Aaron
Războinicul – Caleb
Printul – Ionatan
Profetul – Amos
Scribul – Sila

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RIVERS, FRANCINE

Capodopera / Francine Rivers. – Oradea: Scriptum, 2018
ISBN 978-606-8712-84-0

FRANCINE RIVERS

CAPODOPERA

Editura Scriptum®
Oradea

Originally published in U.S.A. under the title
The Masterpiece
© 2018 by Francine Rivers. All rights reserved.
Published by arrangement with Browne & Miller Literary Associates, LLC.

Ediția în limba română, publicată cu permisiune, sub titlul
Capodopera
de Francine Rivers

© 2018 Editura Scriptum®
str. Lăpușului nr. 28, 410264 Oradea – Bihor
Tel./Fax/Robot: 0359-412.765, Tel./Robot: 0259-457.428
E-mail: scriptum@scriptum.ro
Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Foto autoare © Elaina Burdo
Foto coperta și pictură murală © Cameron Moberg
Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română.
Prima ediție în limba română.

*Acest roman este o ficțiune. Nume, personaje, locuri și întâmplări sunt produsul
imaginației autoarei. Orice asemănare cu evenimente, locuri, organizații sau persoane
în viață sau decedate este întâmplătoare și neintenționată.*

*Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.*

ISBN 978-606-8712-84-0

Tiparul executat în U.E.

SOȚULUI MEU,
RICK RIVERS.

*Mulțumesc pentru viața plină de aventuri
pe care mi-ai oferit-o!*

MULȚUMIRI

UNA DINTRE CELE MAI MARI BINECUVÂNTĂRI DE CARE AM PARTE ca scriitoare este aceea de a discuta cu persoane care au experiență în domenii pe care eu nu le stăpânesc. Ajutorul lor mi-a fost de mare preț pe parcursul sinuos al scrierii romanului *Capodopera* și, pe această cale, doresc să le mulțumesc tuturor pentru informațiile și încurajarea pe care mi le-au oferit:

Lui Gary LeDonne pentru că mi-a împărtășit din cunoștințele sale în domeniul justiției juvenile și instanțelor specializate în ajutorarea minorilor.

Lui Heather Aldridge, de la departamentul judiciar al Biroului Poliției Districtuale din Sonoma, și lui Christopher Wirowek, director adjunct al Biroului de Expertiză Medicală din San Francisco, care mi-au povestit despre politicile și practicile departamentelor în înregistrarea datelor și căutarea identităților lui Jane și John Does.

Lui Ulla Pomele care mi-a dat informații despre programările zilnice și structura activităților centrelor de plasament.

Lui Debbie Kaupp care mi-a dat o listă vastă cu diferitele îndatoriri ale unui asistent personal.

Fratelui meu, Everett King, care mi-a povestit despre atacul de cord silențios pe care l-a suferit, despre operațiile pe cord deschis și despre implanturile de stimulare cardiace.

FRANCINE RIVERS

Lui „Allude” (pseudonim), fost membru în bandele de stradă și artist de graffiti care mi-a împărtășit câteva dintre aventurile și accidentele sale din viața de stradă în Bay Area.

Prietenei mele, Carolyn Dunn, care m-a provocat să supun personajele romanului unei discuții și schimburi de idei în cadrul unui grup de consilieri specializați pe probleme de familie. Le mulțumesc pe această cale lui Uriah Guilford, Candace Holly, Terri L. Haley, Laurel Marlink Quast, Gary Moline și Rebecca Worsley pentru perspectivele lor asupra traumatismelor suferite de copii și măsura în care acestea le pot afecta viața de adult. De asemenea, Laurel Quast mi-a oferit informații esențiale despre consilierea femeilor cu sarcini nedorite și adopția copiilor acestora.

Lui Ashely Huddleston și lui Tricia Goyer care mi-au împărtășit din tulburătoarelor observații privind psihicul copiilor traumatizați și strădaniile părinților sociali și adoptivi, care îi iubesc și depun eforturi să-i ajute să se vindece.

Lui Antanetta Reed, director adjunct al Departamentului de Servicii Sociale din districtul Kern, care m-a făcut să înțeleg cum funcționează sistemul de plasament al copiilor.

Când am pierdut firul poveștii și n-am mai reușit să-mi găsesc drumul, l-am sunat pe Stan Williams, specialist în povești. El mi-a pus întrebările potrivite care m-au ajutat să revin pe calea cea bună.

Lui Holly Harder, draga mea prietenă cu abilități extraordinare de a naviga pe Internet. Ori de câte ori mă rătăceam în hățișul spațiului virtual sau nu reușeam să găsesc detalii pe un anumit subiect, îi trimiteam un semnal de avarie lui Holly și ea îmi găsea în câteva minute exact informațiile de care aveam nevoie.

Le mulțumesc din inimă prietenelor mele pline de idei din Coeur d'Alene: Brandilyn Collins, Tamera Alexander, Robin Lee Hatcher, Karen Ball, Sharon Dunn, Gayle DeSalles, Tricia Goyer, Sunni Jeffers, Sandy Sheppard și Janet Ulbright. Toate sunt femei minunate, iubite de Dumnezeu, care se roagă, inventează și știu să se amuze. Ori de câte ori mă trezesc că ajung în fața unui zid imens, aceste femei remarcabile mă ajutau să sar peste el sau să-l străpung.

Lui Colleen Phillips, care este misionară în Chile și sufletul meu pereche. Ea s-a implicat de la bun început în acest proiect. Mulțumesc

CAPODOPERA

pentru că ai „ascultat” toate versiunile periplului parcurs de Roman și Grace și pentru că ai fost prima care a citit, a făcut sugestii și corecturi manuscrisului – nu o dată, ci de două ori – înainte să îndrăznesc să îl predau.

Vreau, de asemenea, să îi mulțumesc lui Danielle Egan-Miller, pentru opiniile ei și multele ore de gestionare a carierei mele de scriitoare. E o binecuvântare să am un asemenea agent literar de încredere, în seama căruia să pot să las toate detaliile administrative complexe, ca eu să mă pot concentra asupra scrisului.

Îi mulțumesc, de asemenea, lui Karen Watson de la Tyndale care întotdeauna pune problema în așa fel încât să scoată din mine seva creatoare. Le sunt recunoscătoare lui Cheryl Kerwin, Erin Smith, Shaina Turner și Stephanie Broene care se ocupă în cea mai mare parte de pagina mea oficială de Facebook. Robin Lee Hatcher administrează website-ul, iar fiica mea, Shannon Coibion, postează pe blog și mă ajută cu mesajele pe care le primesc.

În cele din urmă îi sunt recunoscătoare editoarei mele de-o viață, Kathy Olson, care îmi știe evoluția și povestea. Dacă nu ar fi expertiza ei în restructurarea și introducerea corecturilor, nu ai ține cartea aceasta în mâini.

Vă doresc tuturor binecuvântare în proiectele viitoare. Cu toții sunteți capodoperele lui Dumnezeu.

CUVÂNT DIN PARTEA AUTOAREI

DRAGI CITITORI,

Scrierea romanului *Capodopera* a constituit un adevărat periplu. Firul poveștii și personajele s-au metamorfozat nu o dată, o chestiune care pare să se întâmple de fiecare dată când scriu un roman. Întrebările care au dat naștere acestui proiect au pornit de la traumele suferite în copilărie și impactul acestora asupra omului matur. Se pare că societatea noastră este invadată de oameni instabili emoțional din cauza relațiilor distruse și a mediilor disfuncționale în care au crescut. Dorința mea a fost să examinez doi indivizi și impactul experiențelor traumatiche din copilărie asupra gândirii și comportamentului lor de adulți. Pot cei doi să aibă o viață normală? Pot doi oameni zdrobiți să-și găsească împlinirea împreună? În Cristos, toate lucrurile sunt cu putință, dar ce se întâmplă când unuia îi lipsește credința?

Grace l-a cunoscut pe Cristos la o vârstă fragedă, dar creștinii nu sunt perfecți. Toată viața noi avem de dus o luptă spirituală împotriva unui adversar dinamic și viclean: Satana. Dorința mea a fost ca cititorii să vadă cât de ușor putem fi prinși în capcane și seduși de filozofiile lumii. Și aceste lucruri au consecințe, chiar dacă am fost mântuiți prin har. Dumnezeu ne mângâie, ne iubește și ne arată cum să trăim în viața aceasta.

Roman a fost nevoit să învețe lecția aceasta pe propria-i piele.

Unii oameni trebuie să ajungă până în iad ca să poată vedea și auzi adevărul.

În societatea noastră predomină ideea că toți oamenii ajung în rai. Nu contează ce-au făcut sau n-au făcut, ce au crezut sau n-au crezut. Adepții acestei concepții spun că Dumnezeu este dragoste și că nu există iad. Realitatea este că Isus a pomenit mai mult despre iad decât despre rai. Prin intermediul cercetărilor pe care le-am făcut am ajuns la concluzia că există experiențe extracorporale care nu sunt pline de lumină și bucurie, ci îngrozitoare și zguduitoare.

E foarte adevărat că Dumnezeu este dragoste, dar a scoate un verset din context nu constituie altceva decât un pretext. Dumnezeu este în egală măsură **drept** și **sfânt**. Consecința păcatului este moartea, nu numai în cazul lui Adam și al Evei, ci și în cazul nostru. Viața nu se termină când murim. Păcatul aduce moartea, iar moartea este urmată de iad. Dumnezeu L-a trimis pe singurul Său Fiu, Isus Cristos, ca să plătească prețul păcatelor noastre cu sângele Lui și astfel să trecem din moarte la viața veșnică alături de El în rai... dacă credem în jertfa lui Cristos de pe cruce. Alegerea ne aparține. Fie ne încredem în El și suntem mântuiți. Fie Îl respingem și suntem condamnați pentru veșnicie în iad. Isus a făcut tot ce a fost nevoie ca să ne scape de iad și să ne dea un viitor și o nădejde. Isus nu a venit ca să ne facă viața mai bună. El a venit ca să ne *salveze*.

Acesta este unul dintre motivele pentru care am scris *Capodopera*. Cartea nu îi mai are în centru pe cei doi oameni frânți care încearcă să-și găsească salvarea unul în celălalt. Punctul central al cărții este Isus Cristos, în care ne găsim salvarea fiecare dintre noi. În nimeni altcineva.

Caută-L pe Domnul dacă vrei să afli de ce ești aici pe pământ, care este menirea ta, care este sensul vieții tale și unde poți găsi dragostea nepieritoare. El are răspuns la toate întrebările tale. Căci noi suntem capodopera Lui și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte ca să umblăm în ele (Efeseni 2:10).

Francine Rivers

1

ROMAN VELASCO SE CĂȚĂRĂ PE SCĂRILE DE INCENDIU ȘI, SĂRIND peste zid, se avântă pe acoperișul plat al clădirii. Se ghemui și din această poziție se deplasă cu repeziciune. O altă clădire mărginea casa cu cinci etaje, un spațiu numai bun pentru graffiti. Chiar peste drum se înălța clădirea băncii pe a cărei ușă principală tocmai ce lăsase un mesaj.

Lepădă rucsacul din spate și începu să-și scoată rezervele. Va trebui să se miște rapid. Orașul Los Angeles nu dormea niciodată. Mașinile străbăteau bulevardul în viteză chiar și la ora trei dimineața.

Desenul acesta avea să fie zărit de departe de către cei care vor conduce spre est, dar până să-și termine creația, Roman era expus pericolului de a fi prins. Era îmbrăcat într-o pereche de pantaloni negri și hanorac cu glugă, pentru a fi cât mai greu de reperat, în cazul în care cineva se va apuca să-l caute. Zece minute i-au fost de-ajuns să lase în urmă o colecție de personaje ce parcă dansau pe zid – toate semănând cu afaceristul cu joben din jocul Monopoly, cea din urmă făcând parcă un salt în stradă, pregătită să intre în clădirea băncii de peste drum, încărcată cu geți pline de bani.

Tiparul de hârtie se agăță în ceva și se rupse. Înjurând în barbă, Roman se strădui să îl prindă iute de perete. Un vânt se iscă și smulse mare parte din tipar. Fiind foarte lung, îi luă câteva minute bune să îl recupereze. Apucă un spray cu vopsea și-l scutură. Dar când apăsă

pulverizatorul, nu se întâmplă nimic. Blestemând, scoase un alt spray și începu să pulverizeze vopseaua.

Auzi o mașină apropiindu-se. Se uită jos și îngheță când zări mașina poliției reducând viteza. Oare era același echipaj care trecuse pe lângă el cu o oră în urmă, când se îndreptase spre bancă? Atunci călcase apăsător, sperând că polițiștii vor crede că era doar un tip ce se întorcea acasă după încheierea schimbului de noapte. Mașina încetinise, polițiștii îl verificaseră în treacăt, apoi își văzură de drum. Imediat ce mașina dispăruse din vizorul lui, el imprimase desenul pe ușa de sticlă a băncii.

Roman se întoarse la treabă. Mai avea nevoie doar de câteva minute. Continuă să vopsească.

Luminile de frână străluciră incandescent în stradă. Mașina poliției se opri în fața băncii. Un fascicul de lumină albă coborî asupra ușii principale.

Încă un minut. Roman mai adăugă două straturi, apoi îndepărtă cu grijă tiparul. Folosise mai multe benzi de lipit decât de obicei, ceea ce îl făcuse să zăbovească mai mult timp decât și-ar fi dorit. Dezlipi și ultimul fragment de hârtie, după care adăugă trei litere integrate mici și negre care arătau ca o pasăre în zbor.

Unul dintre ofițeri ieși din mașină cu lanterna în mână.

Roman se ghemui cât mai jos, rulă tiparul și-l vârî în rucsac împreună cu dozele de vopsea. Fasciculul de lumină se ridică și se apropie tot mai mult. Mătură acoperișului trecând razant pe deasupra lui. Apoi începu să coboare și în cele din urmă să se îndepărteze. Ușurat, Roman aruncă rucsacul pe umăr și se ridică ușor.

Lumina reapăru proiectându-i silueta pe zid. O luă la goană ferindu-și fața cu mâinile.

Fasciculul de lumină îl urmări de-a lungul acoperișului. Auzi voci și pe cineva alergând. Cu inima bubuindu-i în piept, Roman făcu un salt și se aruncă pe clădirea următoare. Căzu cu o bufnitură surdă, apoi reveni în picioare și continuă să alerge. Probabil că departamentul de poliție deținea un întreg dosar despre activitatea Pășării. Roman nu mai era un adolescent pe care să-l pedepsești obligându-l să presteze muncă în folosul comunității din cauza mesajele inscripționate pe zid. Dacă ajungea să fie prins, avea să înfunde pușcăria.

CAPODOPERA

Mai rău, Roman Velasco avea să-și distrugă reputația promițătoare pe care și-o câștigase ca pictor. Graffiti-ul câștigase credibilitate, dar nu-l ajuta în galeria de expoziții.

Unul dintre ofițeri se întoarse la mașina de patrulare. Se auzi un scârțâit puternic de cauciucuri. Oamenii ăștia nu se dădeau bătăuți.

Roman zări o fereastră deschisă la câteva clădiri distanță și hotărî mai degrabă să urce decât să coboare.

După ce o portieră se trânti, un bărbat începu să strige ceva. Noaptea asta trebuie să fi fost foarte plictisitoare, dacă acești doi copoi erau dispuși să urmărească atâta timp un artist de graffiti.

Roman se agăță de marginea celui alt acoperiș. Un spray pe jumătate gol căzu din rucsacul burdușit și explodă pe pavajul străzii.

Ofițerul speriat își scoase pistolul și-l îndreptă spre Roman care se cățara.

— LAPD!* Stai pe loc!

Încleștându-și mâinile pe pervaz, Roman escaladă fereastra și pătrunse în apartament. Își ținu respirația. Un bărbat sforăia în dormitor. Roman păși tiptil înainte. Nu făcu nici doi pași și se împiedică de un obiect. Încercă să-și obișnuiască ochii cu lumina obscură reflectată de electrocasnicele din bucătărie. Locatarul trebuie să fie un strângător maniac. Harababura din camera aceea i-ar putea veni de hac lui Roman. Își lăsă rucsacul în spatele canapelei.

Deschise ușa încetîșor, se uită atent împrejur și ascultă. Nicio mișcare, nicio voce. Bărbatul din dormitor sforăi și se agită. Roman se strecură iute afară și închise ușa după el. Ieșirea de urgență era blocată. Dacă ar forța-o, ar face gălăgie. În căutarea lui după o altă ieșire dădu cu ochii de ascensor. Inima îi bătea nebunește în așteptarea ascensorului ce se mișca atât de încet. *Bing*. Ușile s-au deschis și Roman apăsă butonul pentru parcare subterană de îndată ce păși înăuntru.

Păstrează-ți sângele rece. Își dădu gluga pe spate și își trecu degetele prin păr. Trase aer în piept și expiră încet. Ușile ascensorului se deschiseră. Parcare subterană era foarte bine luminată. Roman ținu ușile deschise și ezită câteva clipe, scrutând zona înainte să iasă.

* Departamentul de Poliție din Los Angeles – n. trad.

Drumul era liber. Se îndreptă ușurat spre rampa ce ducea către o străduță lăturalnică.

Mașina poliției îl aștepta lângă bordura trotuarului. Portierele se deschiseră și amândoi ofițerii săriră afară.

Pentru o fracțiune de secundă, Roman se gândi să inventeze o poveste rapidă privind motivul plimbării sale la ora trei și jumătate dimineața, dar cumva realizează că nicio poveste nu avea să-l scape de cătușe.

O luă la goană spre cartierul rezidențial la un bloc distanță de bulevardul principal. Ofițerii alergau în urma lui ca niște câini de vânatoare după o vulpe.

Roman străbătu o stradă, trecu pe lângă o cale de acces pavată, apoi sări peste un zid. Se gândi că ce era mai rău trecuse când realizează că nu era singur în curtea din spate. Un ciobănesc german îi sări în cale și începu să-l urmărească. Roman străbătu curtea în goană și sări peste gardul din spate. Câinele se poticni de gard și se agăță de el cu ghearele, lătrând înfiorător. Roman ateriză de cealaltă parte și răsturnă câteva cutii, aruncate la gunoi, în graba lui de a dispărea. Acum tot neamul câinesc din zonă începu să latre, alertând lumea din jur. Roman se mișca repede, tot ghemuindu-se și ținându-se în umbră.

Lumini se aprinseră. Auzi vocile oamenilor.

Întrebările aveau să-i întârzie pe polițiști care, în mod sigur, n-o să fie dispuși să sară peste garduri și să violeze proprietăți private. Roman alergă repede prin dreptul câtorva clădiri, după care încetini și o luă la pas, încercând să-și tragă răsuflarea.

Câinii încetară să mai latre. Auzi o mașină și se strecură în spatele unui gard viu din lemn câinesc. Mașina poliției trecu pe cealaltă stradă, fără să încetinească, îndreptându-se spre bulevardul Santa Monica, apoi dispăru din raza privirii lui. Dar ca să nu-și forțeze norocul, Roman mai așteaptă câteva minute înainte să se aventureze pe trotuar.

Îi luă o oră să ajungă înapoi la locul unde își parcase BMW-ul. Se strecură pe scaunul șoferului și nu putu rezista să nu o ia spre est ca să-și verifice opera.

Ușa băncii avea să fie curățată până la amiază, dar desenul imprimat sus, pe zidul de peste drum, va avea o viață mai lungă. În ultimii ani,

CAPODOPERA

Pasărea câştigase o oarecare notorietate, astfel că unii proprietari de clădiri nu se îndurau să-i şteargă operele. Spera să se întâmple la fel şi cu acest din urmă graffiti. Riscase prea mult de data aceasta pentru ca munca lui să se şteargă şi să fie dată uitării după o zi sau două.

Traficul îşi relua deja cursul pe autostradă. Luptându-se cu epuizarea, Roman porni aerul condiţionat. Curentul de aer rece îl trezi de-a binelea şi-l menţinu aşa tot drumul prin Canionul Topanga, deşi se simţea secătuit şi puţin deprimat. Ar trebui să-şi savureze succesul după incursiunea de azi noapte, nu să se simtă ca un bătrân disperat după un fotoliu rabatabil.

Roman încetini şi viră pe alea de pietriş care ducea spre casa lui. Apăsă pe buton să deschidă garajul unde încăpeau încă trei maşini mai mari decât BMW-ul lui seria 7. Opri motorul şi rămase în maşină câteva clipe până ce uşa garajului se închise în urma lui.

Un val de slăbiciune îl cuprinse când încercă să iasă din maşină. Rămase nemişcat un moment, aşteptând ca senzaţia aceea ciudată să îl părăsească. Când se îndreptă spre uşa din spate slăbiciunea îl cuprinse din nou. Se clătină şi se plecă într-un genunchi. Îşi propti pumnul de beton şi îşi ţinu capul plecat.

Slăbiciunea îl părăsi, iar Roman se ridică anevoie. Trebuia să doarmă. Atâta tot. O noapte întreagă de somn avea să-l repună pe picioare. Deschise uşa din dos şi fu întâmpinat de o linişte mormântală.

Trecu prin hol şi se îndreptă spre dormitor, timp în care lepădă gluga şi îşi lăsase fermoarul. Se simţea prea obosit ca să mai facă duş, să mai reducă temperatura la aerul condiţionat sau să mănânce, deşi îl rodea stomacul de foame. Se dezbracă şi se trânti pe patul nedesfăcut. Poate că în noaptea asta va fi destul de norocos să cadă într-un somn fără vise. De obicei stările euforice din timpul raidurilor sale nocturne îşi cereau tributul. Îl urmăreau coşmarurile din zilele sale în Tenderloin. White Boy nu rămânea ascuns prea multă vreme.

Lumina dimineţii pătrunse ca nişte sulite în încăpere. Roman închise ochii tânjind după întuneric.

Grace Moore se trezi devreme, știind că nu avea prea mult timp la dispoziție să străbată valea și să ajungă la timp în prima ei zi de serviciu temporar. Nu era sigură dacă venitul îi va fi de-ajuns să-și poată lua un mic apartament pentru ea și fiul ei, Samuel, dar era un început. Cu cât își prelungea mai mult șederea la familia Garcia, cu atât lucrurile se complica tot mai tare.

Selah și Ruben nu o presau să plece. Dimpotrivă, Selah spera în continuare că Grace o să se răzgândească și o să semneze documentele de adopție. Grace nu dorea ca Selah să-și facă speranțe deșarte, dar n-avea unde să se mute. Cu fiecare zi care trecea, dorința de a-și recâștiga independența era tot mai mare.

Trecuse mai bine de un an de când a născut și de atunci tot trimisese CV-uri, dar nu fusese chemată decât la câteva interviuri. Însă niciunul nu se concretizase într-un loc de muncă. Angajatorii căutau în general absolvenți de facultate, iar ea nu făcuse decât un an, apoi își întrerupsese studiile ca să-l poată întreține pe Patrick, soțul ei, până la absolvire.

Privind acum în urmă, se întreba dacă Patrick o iubise vreodată. Își încălcase toate promisiunile față de ea. Avusese nevoie de ea. Se folosisese de ea. Pur și simplu.

Mătușa Elizabeth avea dreptate. Era o proastă.

Samuel se agită în pătuț. Grace îl ridică cu blândețe, recunoscătoare că se trezise. O să aibă timp să-i dea să mănânce și să-i schimbe scutecul înainte să i-l dea lui Selah în grijă.

— Bună dimineața, micuțule.

Grace inspiră parfumul bebelușului și se așează pe marginea patului dublu pe care tocmai îl făcuse. Își descheie bluza și îl duse la sân ca să-l alăpteze.

Circumstanțele în care îl concepuse și problemele care se înmulțiseră odată cu venirea lui pe lume încetară să mai conteze din clipa în care îl luă în brațe pentru prima dată. Nu trecuse nicio oră de la nașterea lui, iar ea decise deja că nu-l va da spre adopție, deși probabil bebelușul ar fi putut avea o viață mult mai bună în familia Garcia. Le spusese același lucru lui Selah și Ruben, dar fiecare zi îi pricinuia o nouă suferință la gândul că Selah îi purta de grijă copilului când ea era plecată să-și caute de lucru ca să se poată întreține pe ea și fiul ei.

CAPODOPERA

Alții reușesc, Doamne. Eu de ce nu pot?

Alții aveau o familie. Ea nu o avea decât pe mătușa Elizabeth.

Tată, Te rog fă ca acest loc de muncă să fie ceva serios. Ajută-mă, Doamne. Te rog! Știi că nu merit, dar Te rog. Te implor!

Din fericire trecuse cu bine de interviurile preliminare și de testele agenției de muncă temporară și fusese adăugată pe lista lor.

Doamna Sandoval găsisese un post vacant.

— I-am trimis acestui bărbat patru persoane cu calificare superioară, dar i-a respins pe toți. Nu cred că știe ce vrea. E singurul post pe care pot să ți-l ofer în momentul acesta.

Grace ar fi fost de acord să lucreze pentru diavolul însuși, dacă asta ar fi însemnat să primească un salariu constant.

Dangătul clopotului îl smulse pe Roman din întuneric. Visase oare că era în Abația Westminster? Se rostogoli pe o parte. Nici nu se destinase bine, că dangătul se auzi din nou. Cineva era tare insistent! O, de-ar fi înaintea lui acum cel care a instalat sistemul acesta nenorocit pe clădire. Blestemând, Roman își trase o pernă peste cap sperând să înăbușe dangătul clopotului care se auzea în toată casa aceea de vreo cinci sute de metri pătrați.

Se lăsă din nou liniștea. Probabil că intrusul pricepuse mesajul și plecase.

Roman încercă să adoarmă la loc, dar când dangătul se auzi din nou strigă plin de frustrare și se ridică din pat. Îl cuprinse din nou un val de slăbiciune. Răsturnă o sticlă de apă pe jumătate plină care îi stătea în cale și ceasul deșteptător, dar își reveni înainte să cadă în nas. De trei ori în mai puțin de douăzeci și patru de ore. Poate că ar trebui să ceară unui medic să îi prescrie niște medicamente ca să se poată odihni cum trebuie. Dar în clipa asta nu voia decât să-și descarce nervii pe intrusul care îi tulbura odihna.

Își trase pantalonii de trening și culese un tricou șifonat de pe covor, după care ieși desculț în hol. Indiferent cine aștepta la ușă avea să-și dorească să nu-i fi călcat vreodată proprietatea. Dangătul se auzi din

nou tocmai când l smuci de uşă, mai s-o scoată din ţâţani. O tânără îşi ridică privirea, surprinsă, şi se dădu înapoi, când el se ivi în prag.

— Nu ştii să citeşti? Împunse cu degetul semnul afişat lângă uşă. „Interzis agenţilor comerciali!“

Ochii ei căprui se căscară miraţi, dar îşi ridică mâinile într-un gest împăciuator.

Părul ei negru şi buclat era tuns scurt, iar jacheta neagră, bluza albă şi şiragul de perle de la gât erau un indiciu orbitor că ea nu era nicidecum agent de vânzări. O amintire vagă îi străfulgeră prin minte, dar Roman o alungă.

— Dispari! Intră înăuntru şi trânti uşa. Nu se depărtă prea mult, că auzi o bătaie uşoară în uşă. Deschizând brusc uşa îi aruncă o privire încruntată.

— Ce anume n-ai priceput?

Deşi părea speriată şi gata să o rupă la fugă, fata rămase neclintită.

— Sunt aici la ordinele dumneavoastră, domnule Velasco.

La ordinele sale?

— De parcă mie îmi trebuie o femeie în prag dimineaţa la prima oră.

— Doamna Sandoval mi-a spus să vin la ora nouă. Sunt Grace Moore. De la agenţia locurilor de muncă.

Roman înjură printre dinţi. Grace clipi şi obrazii i se colorară. Furia lui se dizolvă ca sarea în apă. *Perfect. Numai bine.*

— Am uitat că vii.

Grace arăta de parcă şi-ar fi dorit să fie oriunde altundeva, numai aici nu, şi nu o putea învinui. Se gândi în sinea lui să-i spună să revină mâine, dar era convins că n-o să mai vină. Era treaz acum. Putea la fel de bine să nu se mai culce. Lăsă uşa întredeschisă şi dădu din cap.

— Intră!

Refuzase patru candidate în ultima lună. Doamna Sandoval era pe cale să-şi piardă răbdarea înaintea lui.

— Vă voi trimite încă o candidată, domnule Velasco, şi dacă nu vă convine, promit să vă dau datele de contact ale unei firme concurente.

El căuta o persoană care să răspundă la telefoane şi să se ocupe de detaliile zilnice privind corespondenţa, facturile şi programările. Nu avea nevoie nici de doamna sergent aflată în instrucţie, nici de mătuşa nemăritată şi nici chiar de doamna psiholog amatoare care îi